

KUR'ÂN-I KERÎM'İN AHLÂKIYLA AHLÂKLANACAĞIZ

أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَالصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَى سَيِّدِ
الْأَوْلِيَيْنِ وَالْآخِرِينَ سَيِّدِنَا وَسَنَدِنَا مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَ
صَحْبِهِ أَجْمَعِينَ وَمَنْ تَبِعَهُ بِإِحْسَانٍ إِلَى يَوْمِ الدِّينِ
أَمَّا بَعْدُ:

فَاعْلَمُوا أَيُّهَا الْإِخْوَانُ فَإِنَّ أَفْضَلَ الْحَدِيثِ كِتَابُ
اللَّهِ، وَأَفْضَلَ الْهُدَى هَدَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ صَلَّى اللَّهُ
عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، وَشَرَّ الْأُمُورِ مُحَدَّثَاتُهَا، وَكُلَّ مُحَدَّثَةٍ
بِدْعَةٌ، وَكُلَّ بَدْعَةٍ ضَلَالَةٌ، وَكُلَّ ضَلَالَةٍ وَصَاحِبُهَا فِي
النَّارِ وَبِالسَّنَدِ الْمُتَّصِلِ إِلَى النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ
وَسَلَّمَ أَنَّهُ قَالَ:

Eûzübillâhimineşşeytânirracîm.

Bismillâhirrahmânirrahîm.

el-Hamdü li'llâhi Rabbi'l-âlemîn. Ve's-salâtü ve's-selâmü alâ seyyidi'l-evvelîne ve'l-âhirîn seyyidinâ ve senedinâ Muhammedin ve âlihî ve sahbihî ecmaîn ve men tebiahû bi-ihsânin ilâ yevmi'd-dîn. Emmâ bâ'd:

Fa'lemû eyyühe'l-ihvân fe-inne efdale'l-hadîsi kitâbu'l-lâh ve efdale'l-hedyi hedyü seyyidinâ Muhammedin sallallahu aleyhi ve sellem. Ve şerre'l-umûri muhdesâtühâ ve külle muhdesetin bid'atün ve külle bid'atin dalâletün ve külle dalâletin ve sahibehâ fin-nâr. Ve bis-senedi'l-muttasılı ile'n-nebiyyi sallallahu aleyhi ve selleme ennehu kâl:

إِقْرُوا الْقُرْآنَ وَاعْمَلُوا بِهِ وَلَا تَجْفُوا عَنْهُ وَلَا
تَغْلُوا فِيهِ وَلَا تَأْكُلُوا بِهِ وَلَا تَسْتَكْثِرُوا بِهِ

İkrau'l-Kur'âne va'melû bihî ve lâ tecfû anhu ve lâ tağlû fîhi ve lâ te'kulû bihî ve lâ testeksirû bihî.¹

¹ Ahmed b. Hanbel, III, 428, r. 15529, 15535; 444, r. 15668, 15665, 15670; Ma'mer, *el-Câmi'*, X, 387, r. 19444; İbn Ebî Şeybe, *Musannef*, II, 168, r. 7742; Abd b. Humeyd, *Müsned*, I, 260, r. 314; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, III, 88, r. 1; Beyhakî, *es-Sünenü'l-kübrâ*, II, 27, r. 2270;

Râmûzü'l-ehâdîs'in 79. sayfasına gelmişiz. İlk hadîs-i şerîften metnini mukaddemede okumuş idim, Peygamber Efendimiz Kur'ân-ı Kerîm okumakla ilgili bize tavsiyeler buyurmuş.

Buyuruyor ki;

İkrau'l-Kur'ân.

“Kur'ân-ı Kerîm'i okuyunuz.”

Çünkü Mevlâmız'ın bize hitabı, hem de içinde Allahu Teâlâ hazretlerinin emirleri yasakları var. Biz onları öğreneceğiz de rızasını elde etmek için ömrümüzü ona göre tanzim edeceğiz. Elbette okumalıyız.

İkrau'l-Kur'ân “Kur'an okuyun.”

Beyhakî, *es-Sünenü's-suğrâ*, I, 337, r. 950; Beyhakî, *Şuabu'l-îmân*, IV, 194-195, r. 2383; Tahâvî, *Şerhu me'âni'l-âsâr*, III, 18, r. 4296; Tahâvî, *Şerhu müşkili'l-âsâr*, XI, 109, r. 4332; Taberânî, *el-Mu'cemü'l-evsat*, III, 86, r. 2574; VIII, 344, r. 8823; İbn Asâkir, *Târîhu Dimeşk*, XXXIV, 426; Heysemî, *Mecme'u'z-zevâid*, IV, 73, r. 6303; 95, r. 6445; VII, 168, r. 11684; İbn Adî, *el-Kâmil*, V, 152; İbn Ebî Âsım, *es-Sünne*, IV, 135, r. 2116; Gümüşhânevî, *Râmûz*, 79, r. 79, 1.

Ve amilu bihi. Burada “elif” koymamış ama şerhte var.

Va'melû bihî. “O Kur'ân-ı Kerîm ile amel ediniz.”

Sadece okuması değil, murad nedir?

İçindeki ahkâmın hayatımıza tatbikidir. Kur'ân-ı Kerîm bize hayatta rehberdir. Kur'ân-ı Kerîm'in ahlâkıyla ahlâklanacağız. Kur'ân-ı Kerîm'in ahkâmına göre hareket edeceğiz.

“İçki içmeyin!” demiş, tamam bitti;

“Faiz yemeyin!” demiş, tamam bitti;

“Zina etmeyin!” demiş, tamam bitti.

Ne emir buyurmuşsa baş üstüne.

Ne yasak etmişse uygundur, muvafıktır.

Emirleri de hoş yasakları da muvafık, hepsi güzel. Hepsine gönül vermişiz, hepsini tatbik edeceğiz.

“Hocam! O zaman biz Kur'ân-ı Kerîm'i okuyoruz ama mânasını bilmiyoruz.”

Öğren!

Öğrenmek lazım. Amel etmek için Kur'ân-ı Kerîm'i öğrenmemiz lazım. Sizin öğrenmeniz lazım, bizim gibilerin de öğretmesi lazım.

Kur'ân-ı Kerîm'i bir kimse öğrenmek, okumak ister de merci bulamazsa hepimiz mesul oluruz. İşte mekân, işte hoca, gel bakalım diyebilmeliyiz. Şimdiye kadar yapılmamış, bizim yapmamız lazım. Şimdiye kadar yapmayanlar, mesuliyetleri derecesinde sorguya suale tâbi olurlar. Biz de bunu aklettikten sonra yapmadığımız için sorguya suale tabi oluruz.

“Senin paran var. Çıkar bakalım, paranı ortaya koy. 300 bin lira renkli televizyona verir misin?”

“Koy bakalım şuraya, Kur'ân-ı Kerîm öğretilecek.”

“Benim de ilmim var.”

“Sen de gel bakalım zamanını ayır, sen de burada Kur'ân-ı Kerîm öğreteceksin.”

İşte koskocaman mekân, Allah'ın evi. Allah'ın evi, bak kaloriferli. Kalorifer yaptırdık ki kışın cemaat üşümesin diye. Bir bölme orada var, bir bölme burada var. Arkasını da

yapacağız inşaallah. Üst tarafı da kalorifer döşendiği zaman, orası bundan daha geniş bir yer olacak. Sabahleyin kadınlar öğrensin, öğleden sonra çocuklar öğrensin, geceleyin adamlar öğrensin...

“Allahu Teâlâ hazretleri ne buyurmuş bakalım; diz çök, Allahu Teâlâ hazretleri ne buyurmuşsa öğren, ondan sonra da tatbik et.”

Ve lâ tecfû anhu. “Kur’ân-ı Kerîm’den yüzünüzü döndürüp başka tarafa meyletmeyin, ondan uzaklaşmayın.”

Cefa meyletmek mânasına geliyor.

Ve lâ tecfû anhu. “Kur’ân-ı Kerîm’den uzaklaşmayın, kıraatinden, öğreniminden, taallümünden geri durmayın.” demek.

Gevşemeyin, başka tarafa bakmayın. Kur’an’ı öğrenmeye yönelin bakalım, başka tarafa yüzünüzü döndürmeyin.

Çok hoşuma gidiyor. Yaşlı bir adamcağız gelmiş. Beli iki kat olmuş. Hocaya demiş ki;

“Hocam bana mehâric-i hurûfu talim eyle.”

Cemaatten bir tanesi duymuş, takılmış;

“Amca, yahu senin bir ayağın çukurda, sen ne yapacaksın şimdi mehâric-i hurûfu öğrenip de...” demiş.

“Evladım! Biliyorum ama, Kur’an yolunda, ilim yolundayken Allah canımı alsın istiyorum. Biliyorum yaşlandığımı ama Kur’an yolundayken Allah canımı alsın, onu istiyorum.” demiş.

Yaşlısı da böyle olacak genci de böyle olacak.

Önce neyi öğreneceğiz?

Her gün sayfalar deviriyoruz. Sekiz sayfa, on sayfa, on iki sayfa gazetenin bir ucundan girip öbür tarafından çıkarız. Ama Kur’ân-ı Kerîm’den, ahkâmından haberimiz yok. Hepimiz mesulüz, bizden söylemesi...

Söyledikten sonra da titremek, bize de mesuliyet düşüyor, size de düşüyor. Bundan uzak kalmayacağız, Kur’ân-ı Kerîm’in kıraati, tilavetinden, taallümünden, öğrenilmesinden uzak durmayacağız. Öyle kimseler var ki saç sakalı ağarmış, daha Kur’an okumasını bilmiyor.

Mescide gitmiş, bakmış ki ihtiyar yaşlı birisi kenara çekilmiş. Kur'an'ı eline almış, eline de bir çubuk almış, kelime kelime, gözleri karışmasın diye takip ederek Kur'ân-ı Kerîm okuyor.

Demiş ki;

“Ne o amca, yeni mi öğreniyorsun Kur'ân-ı Kerîm'i?”

Yanına gitmiş...

“Evladım, evet yeni öğreniyorum. Hicaz'a gittim de şöyle etrafıma baktım. Hacılar arasında benden cahilini görmedim, çok utandım. Gelir gelmez ilk işim Kur'ân-ı Kerîm'i öğrenmek oldu. Şimdi elhamdülillah okuyorum.” demiş.

Okumak da bir şey değil. Okumak da güzel ama asıl ahkâmına uyacağız. Kur'ân-ı Kerîm'in sevapları çoktur. İnsan hiç okuma yazma bilmeseydi Kur'ân-ı Kerîm'in yüzüne baksa, bakışından sevap alır.

Neden?

Allah'ın kelamı da onun için. Lalettayin bir kelam değil. Peygamber Efendimiz bir hadîs-i şerîfde buyuruyor ki;

“Ağızlarınızı dişlerinizi temizleyin, misvaklayınız. Çünkü Kur’an yoludur.”

Tabi ya, Allah’ın kelamı, öyle lalettayın, pis ağızla okunur mu?

Tertemiz, pırıl pırıl olacak. Kirlî olmayacak, sarı olmayacak. İçinde yemek kırıntısı olmayacak. Çirkin çirkin kokmayacak. Kur’an yolu, Kur’an’ın telaffuzu, mahreci. Peygamber Efendimiz;

“Ağızlarınızı temizleyin çünkü Kur’an’ın yoludur.” diyor.

Her şeyi muhterem. Bir küçücük âyet-i kerîme ayakaltında kalmaz. Öpüp başına koyacaksınız. Abdestsiz dokunamazsınız. Kur’an’a da dokunamazsınız, Kur’an âyetlerini anlatan başka din kitaplarına da dokunamazsınız.

Lâ yemessuhû ille’l-mutahherûn.
“Temizken, abdestliyken ancak insan dokunabilir.”

Öyle bir kerim kitap.

Ve lâ tağlû fîhi. “Kur’ân-ı Kerîm’de taşkınlık etmeyiniz.”

Hududu tecavüz etmeyiniz, haddinizi aşmayınız. O Kur'ân-ı Kerîm hakkında saygısızlıkta bulunmayınız ve doludizgin, edepsizce girişmeyiniz. Kur'ân-ı Kerîm çok önemli, onun için Kur'ân-ı Kerîm'in bazı kardeşler hemen mânalarına girişmişler, Kur'an'ı, Kur'ân-ı Kerîm'le tefsir edeceğiz diyerek Kur'ân-ı Kerîm'in kendisine girişmişler.

İyi ama kardeşim hata edersen ne olacak?

Hata edersen Allah'ın kelamında hata edeceksin, mahvolursun. Elektrik laboratuvarına veyahut ciddi makinelerin çalıştığı bir yere, bir röntgen laboratuvarına küçük çocuğu salıveriyorlar mı?

Salmıyorlar.

Neden?

Bir yanlış yer tutarsa mahvolur.

Bugünkü gazetede vardı. “Merak küçük çocuğa pahalıya mal oldu.” diyor. Nasıl çalışıyor diye çırçır makinesini merak etmiş. Yanına yanaşmış. İki kolu iyi ayağı gitmiş.

Neden?

Çocuk kendisini koruyamadı, makinenin tehlikesini bilemedi. Kur'ân-ı Kerîm'e de insan girer de Kur'ân-ı Kerîm'de kendi bildiğine göre, kendi reyi ile onu açıklamaya kalkışırsa, çok büyük tehlikelere düşer. Din elden gider, dünya gider, âhîret gider. Onun için mübtedilere layık olan Kur'ân-ı Kerîm'i iyi anlamış alimlerin kitaplarından işe başlamaktır. Doğrudan doğruya ona girerse anlayamaz, yalan yanlış işlere girer de başına büyük dertler alır. Kur'ân-ı Kerîm'de haddi tecavüz etmeyiniz.

Ve lâ tağlû fîhi ve lâ te'kulû bihî. "Kur'ân-ı Kerîm'i geçim vasıtası yapmayınız."

Onunla karnınızı doyurmayınız, onunla yemeyiniz. Kur'ân-ı Kerîm Allah'ın kelamıdır. Öğrenmek, öğretmek, okumak öyle parayla geçim vasıtası olmaz.

Ve lâ testeksirû bihî. "Onunla mal biriktirmeye, yağmaya kalkışmayınız."

Kur'ân-ı Kerîm hakkındaki bu hadîs-i şerîfte Peygamber Efendimiz'in tavsiyeleri bunlar.

Anladığımızı göre Kur'ân-ı Kerîm'in karşısında bütün saygımızı takınacağız, el pençe divan duracağız. Okuyacağız, ahkâmını anlayacağız, anladığımızı tatbik edeceğiz. Kur'ân-ı Kerîm'in okunmasından öğrenmesinden başka tarafa meyletmeyeceğiz. Kur'ân-ı Kerîm hakkında ileri geri, aşırı konuşmalar yapmayacağız. Aklımızın ermediği şeylere karışmayacağız, saygımızı takınacağız. Onu geçim vasıtası yapmayacağız, malı biriktirme vasıtası yapmayacağız.

a. Kur'an Yedi Vecih Üzere Okunur

Diğer hadîs-i şerîfe geldik;

İkrau'l-Kur'âne alâ seb'ati ahrufin fe-eyyemâ kara'tum esabtum ve lâ tumârû fîhi fe-inne'l-mirâe fîhi küfrün.

İkinci hadîs-i şerîf de yine Kur'ân-ı Kerîm'le ilgili ve birinci hadîs-i şerîfte anlatılan bazı hususları teyit ediyor. Buyurmuş ki Peygamber Efendimiz;

“Kur'an'ı yedi harf üzere okuyunuz.”

Yedi harf nedir?

Yedi lehçe, yedi vecih, yedi tür, yedi cins, i'rab üzere okuyabilirsiniz. Çünkü Araplar'ın meşhur yedi kabilesi vardı. Her birinin telaffuzu birbirinden biraz değişikçe idi, farklıca idi. Her kabileye kolaylık olsun diye, ister o kabilenin lisan telaffuzu usulüne, ister bu kabileninki, ister bu kabileninkine göre olsun müsaade olunmuştur. Herkesin kendi [telaffuzuna] göre okumasına müsaade olunmuştur.

O bölgedeki insanların konuşma tarzına göre yedi tarzda telaffuzla, irabıyla okuyabilirsiniz.

Fe-eyyemâ kara'tum esabtum. "Hangi şive ile okursanız isabet etmişsinizdir."

Hata yok, ziyan etmez. Uygundur.

Ve lâ tumârû fîhi. "Kur'ân-ı Kerîm'de münakaşa açmayın."

Neden?

Kur'ân-ı Kerîm'de münakaşa...

İki ihtimal var:

Ya haklısın, ya haksızsın; ya karşı taraf haklı ya haksız.

İŖi iddiaya bindirirsen, konuŖurken sen hatanda ısrar edersen, Allah'ın kelamı üzerinde hatalı bir Ŗeyi ısrar ediyorsun, büyük günaha girersin. Veyahut karŖı tarafı o büyük günaha srklemiŖ olursun.

MnakaŖa açma, ancak Kur'ân-ı Kerîm'de râsih olan, derin ilmi olan insanlar, onlara sorarsın; "Burada Ŗyle bir mesele var. Bunun meselesi nedir? Aslı nedir?" diye onun hakemliğine razı olursun. Büyük alimlerin kavillerine, rivayetlerine uyarsın. İnsanın kendi reyiyle Kur'ân-ı Kerîm'i açıklamaya kalkıŖması, yarım yamalak Arapasıyla olacak bir iŖ değildir. Araplar bile anlamaz.

Bizim alimlerden birisi güzel bir söz sylemiŖ;

"Kur'ân-ı Kerîm Arapça değildir, Rabcadır." diyor.

Allah kelimidir, oyuncak değildir. Arapça bilen herkes anlayamaz. alıŖmak lazım, incelemek lazım. Esbâb-ı nzl bilmek lazım, Arap lgatine vakıf olmak lazım, inceliklerini bilmek lazım.

DemiŖler ki;

Va'bud rabbike hattâ ye'tiyekel yakîn. “Sana yakîn gelinceye kadar Rabbına ibadet eyle.”

Yakîn ne demek?

Bizim bildiğimiz mânada yakîn; şek etmeden, sapasağlam, tereddütsüz inanmak demek, yakîn bu.

“Bu hususu yakînen biliyorum.” ne demek?

Hiç tereddüdüm yok, çok derinden, sapasağlam bir bilgiyle biliyorum. Yakînen bilmek.

Hattâ ye'tiyeke'l-yakîn.

el-Yakîn “gelinceye kadar” demek.

Buradaki yakîn elif lamlı, ne demek?

Hiç şeksiz şüphesiz bir hadise yok mu? Herkesin başına geleceğini kim itiraz edebilir?

Var.

Ne?

Ölüm. Araplar, ölüm hiç şek şüphe götürmez bir hakikat olduğundan, herkes muhakkak öleceğinden, herkes o kâseden

muhakkak ieeğinden, lme de yakîn adını vermişler. Bu âyet-i kerîmede onun için “lm gelinceye kadar ibadet et” diyor.

“Ben biraz imanım kuvvetleninceye kadar ibadet edeyim ondan sonra bırakayım” mânasında alırsa, insan küfre düşer.

Başka delilin var mı?

Var... Kur’ân-ı Kerîm’in öbür tarafında, bir başka yerde de kâfirler âhirette pişmanlıklarını beyan ediyorlar;

“Ah ah! nasihatleri dinlemedik, sözleri anlamadık, burnumuzun doğrusuna gittik, hak yolda yrmedik, yrmedik de hattâ etâne’l-yakîn. Nihayet biz böyle kâfir kâfir yaşarken, bize ölüm geliverdi.” diyor.

Bak orada kâfirler için yakîn geldi dediğine göre anlıyoruz ki iman değil bu, lmmş. Bak orada da Allah delili gösteriyor.

Demek ki Kur’ân-ı Kerîm’in başını sonunu, evvelini âhirini, öncesini sonrasını iyice bilin, nahvini mensubunu bilen, insanların anlayacağı şeyler. Yarım yamalak Arapça bilgisiyle, kck birazcık İmam-Hatıpte

okumuş, birazcık Arabistan’da tahsil görmüş; yetmez. Ömür geçse yine yetmez.

Bu Kur’ân-ı Kerîm öyle bir kitaptır ki, yanına yanaştıkça, anlamaya çalıştıkça derinleşir, derinleşir insan, yine âciz kalır. Denizler mürekkep olsa mânalarını yazmaya yetmez.

Bu kadar şeyi insan nasıl izah edecek?

Peygamber Efendimiz onun için “Bunda münakaşa etmeyin.” buyurmuş. Çok güzel!

Fe-inne’l-mirâe fîhi küfrün. “Çünkü bu Kur’ân-ı Kerîm’de münakaşa insanı kâfirliğe götürür.”

Kâfir oluverir Allah korusun.

İkraû alâ men lekîtümin ümmetî
ba’di’s-selâme’l-evvele fe’l-evvele ilâ
yevmi’l-kıyâmeti.

Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz’in üçüncü hadîs-i şerîfine geçtik.

Bu hadîs-i şerîfinde Peygamber Efendimiz buyurmuş ki:

“Benim ümmetimden kime mülâki olursanız, kiminle karşılaşırsanız, benden

sonra ba'di kime [ulaşırsanız], selam söyleyin.”

Peygamber Efendimiz benden sonraki ümmetime, bütün ümmetine yaşayanlarına vazife vermiş, “selam söyleyin” diyor.

Ve'l-evvele fel-evvele. “Önceki ondan sonra gelen ondan sonra gelene, ondan sonra gelene böyle önden öne, önden sona selamı tebliğ etsin.”

Ne zamana kadar?

İlâ yevmi'l-kıyameti. “Kıyamete kadar.”

Elhamdülillah, Peygamber Efendimiz'in selam müjdesine mazhar olmuş kimseleriz. Biz madem ümmetindeniz, bize de onun selamı - selam, selamet temennisi demek oluyor aynı zamanda- bize ulaşmış oluyor. Allahu Teâlâ hazretleri bizi o selamın bereketiyle dünyada âhirette her türlü maddî mânevî âfetten selamette eylesin.

b. Yasin Suresi Okumanın Fazileti

Dördüncü hadîs-i şerîf Yâsîn sûresiyle ilgili geldi;

İkraû Yâsîne fe-inne fîhâ aşre berakâtün mâ karaahâ câiun illâ şebia ve mâ karaahâ ârin ille'kteseb ve mâ karaahâ a'zebu illâ tezevvece ve mâ karaahâ hâifun illâ emine ve mâ karaahâ mahzûnun illâ feriha ve mâ karaahâ müsâfirun illâ e'îne alâ seferihî ve mâ karaahâ raculun dallet lehû dâlletun illâ vecedehâ ve mâ kuriet alâ meyyitin illâ huffife anhu ve mâ karaahâ atşânu illâ revye ve mâ karaahâ marîdun illâ berie.

İkraû Yâsîn...

Bu hadîs-i şerîfin senedindeki bir şahısta bir töhmet var amma Hocamız başka deliller getirerek Yâsîn'in faziletine dair başka hadisler de edinmiş şerhte, onun için bu [hadisi] de okuyacağız.

İkraû Yâsîn. “Yâsîn’i okuyun.” Fe-inne fîhâ aşre berakâtün. “Çünkü Yâsîn sûresinde on bereket vardır, on esrar vardır.” Mâ karaahâ câiun illâ şebia. “Aç, onu okumaz. Okursa muhakkak doyar.”

“Yemek yemeden doyar. Mânevî bir gıda olarak yemek yemeden doyar.”

Ve mâ karaahâ ârin ille'kteseb. "Çıplak onu okumaz, okuyunca muhakkak giyinir. Allah onu örter." Ve mâ karaahâ a'zebu illâ tezevvece. "Bekar okumaz, okuyunca illa evlenir." Ve mâ karaahâ hâifun illâ emine. "Korkan onu okumaz, okursa emniyette olur."

Korkan okuyunca emniyette olur.

Ve mâ karaahâ mahzûnun illâ feriha. "Hüzünlü kimse onu okumaz, okuyunca muhakkak feraha erer." Ve mâ karaahâ müsâfirun. "Onu bir yolcu okumaz..." illa e'îne. "Okuyunca muhakkak yardıma mazhar olur," alâ seferihî "seferin meşakkatlerine, sıkıntılılarına, dertlerine karşı mânevî yardıma mazhar olur." Ve mâ karaahâ raculun dallet lehû dâlletun illâ vecedehâ. "Kendisinin bir malı, hayvanı kaybolmuş olan bir insan bunu okumaz, illa okuyunca kaybettiğini bulur." Ve mâ kuriet alâ meyyitin illâ huffife anhu. "Bir ölünün üzerine okunmaz, okunduğu zaman o günahları, azabı varsa affolunur, hafifletilir." Ve mâ karaahâ atşânu illâ revye. "Susuz onu içerse, suya susamış kimse içerse, suya kanar." Ve mâ karaaha marîdun illâ berie. "Bir

hasta onu okumaz, okursa hastalığından beraatta olur.”

Deylemi, Hz. Ali Efendimiz'den rivayet eylemiş. Demek ki Yâsîn sûresinin fezâili arasında böyle esrarlı hususlar vardır.

Ahmed b. Hanbel rivayet etmiş ki:

“Ölülerinize Yâsîn sûresini okuyun.”

Yâsîn hakkında zaten daha başka faziletler de vardır. Burada o kadarını okuyup geçelim.

Yâsîn sûresi, Kur'ân-ı Kerîm'in kalbidir. Ve sabah namazlarından sonra bilhassa okumayı tavsiye etmişlerdir.

Akrabi'n-nâsi min dereceti'n-nübüvveti ehli'l-cihâdi ve ehli'l-ilmî li-enne ehle'l-cihâdi yücâhidûna alâ mâ câet bihi'r-rusulü ve emmâ ehlü'l-ilmî fe-dellu'n'nâse alâ mâ câet bihi'l-enbiyâ.

İbn Abbas radyallahu anh'ten rivayet edilmiş olan diğer hadîs-i şerîfte Peygamber Efendimiz buyurmuş ki;

“İnsanların peygamberlik derecesine mertebesi en yakın olanları ehlü’l-cihâd ve ehlü’l-ilm, cihad ehlidir, ilim ehlidir.”

İnsanların en yüksek derecede olanları kimlerdir?

Allah’ın seçkin kulları olan, risâletine mazhar olmuş olan peygamberlerdir. En yüksek derece onlar.

Ondan sonra onların derecesine en yakın olan kimdir?

Cihat ehlidir ve ilim ehlidir.

Cihat ehli ne demek?

Allah yolunda, Allah’ın dini için cihat yapan kimsedir.

İlim ehli ne demek?

Allah’ın emirlerini yasaklarını bilen kimsedir. Mertebesi en yüksek olanlar bu ikisidir.

Li-enne ehle’l-cihâdi yücâhidûna alâ mâ câet bihi’r-rusulü. “Çünkü cihat ehli, o peygamberlerin getirmiş olduğu ahkâm üzerine cihat ederler. Onu yaymak için o uğurda çalışırlar, çarpışırlar.”

Onun için mertebeleri yüksek oluyor. Peygamberlere yine yardımcı olmuş oluyorlar. Onlar, onların işini tamamlamış yürütmüş oluyorlar. Allah da onların mânevî mertebesini peygamberlere yakın ediyor.

Ve emmâ ehlü'l-ilmî fe-dellun'nâse alâ mâ câet bihi'l-enbiyâ. "İlim erbabı da insanlara peygamberlerin getirmiş olduğu hakikatlere kılavuz oluyorlar. O hakikatleri onlara öğretiyorlar."

Onun için yine peygamberlik vazifesine yardımcı olması dolayısıyla mertebeleri çok yüksek oluyor. O halde eğer Allah yolunda derece kazanmak istiyorsak, mertebemizin âlâ olmasını, cennette yüksek derecelere erişmemizi istiyorsak, bu iki hasleti, sıfatı kazanmaya çalışalım.

Allah yolunda cihat edelim. Cihatsız olmaz. Cihat, bu dinimizin tepe gibi düşünürsek, zirvesidir, en üst noktasıdır. Zirvesi, hörgücünün tepe noktasıdır. En önemli şeydir. Hepimizin ehl-i cihad olmamız gerekiyor. Allah'ın dinini yaymak, müslümanlığı müdafaa etmek için kâfirlerle din düşmanlarıyla cihad etmemiz lazım.

Cihat, çok güzel tarif edilmiş. Deniliyor ki;

İnsan ile İslâm arasındaki mânileri kaldırmak için yapılan mücadeleye cihat derler.

Burada ben insanım, Allah'ın yaratmış olduğu mükellef bir kul olarak duruyorum. Karşımda da gayem İslâm duruyor. Araya mâniler girmiş; yıkar geçerim! Dinamit atarım, vururum, kırarım, kazma vurup o mânilerin hepsini aşarım. O gayeye ulaşacağım. İslâm benim hedefim. Karşımda pırıl pırıl duruyor. Elmas gibi, pırlanta gibi, beni kimse ondan ayıramaz. Kimse benim yolumu bağlayamaz. Kimse benim yolumu kesemez.

Keserse ne olur?

Şakaya gelmez; vururum, kırarım, yine oraya geçerim.

İşte cihat bu... İnsan ile İslâm arasındaki mânilerle yapılan mücadeledir.

Mâni ne olabilir? Taştan duvar mı?

Keşke taştan duvar olsa, yıkar geçersin. Taştan duvar olur, bilmem insanın dünya sevgisi olur, nefsi olur, şeytan olur, menfaatleri olur, kötü dostlar, yakınlar

akrabalar olur, şunu olur bunu olur. Her şey olabilir.

İnne min ezvâcikum ve evlâdiküm aduvven leküm fa'hzerûhum. âyet-i kerîmesinde olduğu gibi bazen insanın evlatları arasında, ailesi arasında bile kendisinin âhiretini mahvedecek kimseler olur. Allah korusun, Allah o duruma düşürmesin. Ne güzel; elhamdülillah bizim babalarımız bize hak yola şey yaptılar, o yolda yetiştirdiler, ailelerini iyi olmaya teşvik ettiler. Ama insan eğer kâfir bir anneden babadan, aileden gelse bile yine İslâm'ı bulacaktı.

Mus'ab hazretlerinin annesi çok zenginmiş, Mus'ab hazretleri de çok yakışıklı, güzel bir delikanlı. Naz yapıyor.

“Oğlum İslâm'dan dön bak. Müslümanlıktan dönmezsen, yemek yemeyeceğim, bak ananın ölümüne sebep olursun.”

“Anacığım! Sen bu akıldan vazgeç. Sen bin kere ölsen de bu İslâm'ı bırakmam.” diyor.

Öyle şey yok. Ana hatırı, baba hatırı, şu vesaire yok. İslâm karşında, pırıl pırıl duruyor. Cennet, cemâlullah, rızâullah; ben oraya erişeceğim. Hiçbir mâni olmaz.

Düşman, kâfir geliyor;

“Allah’a ibadet etme, puta tap.”

“Bin tane canım olsa, hepsini yine veririm.” diyor.

Sen beni ateşe atmakla, kaynar yağın içine atıp da öldürmekle mi korkutmaya çalışıyorsun?

“Bin tane canım olsa keşke her biriyle bir kere daha feda olsam, yine korkmam.” diyor.

Öyle aşk ile insanın cihat ehli olması lazım. Şu anda Türkiye’mizin müslümanlarında, Türkiye dışındaki müslümanlarda umumî bir hastalık var, biz biraz şaşırılmışız. Garp, Batı biraz bizi şaşırtmış. Dünya zevkleri, lezzetleri, maddî hakimiyet dolayısıyla bize telkin ettiği batıl şeyler, artistler, sinemalar, radyolar, televizyonlar, zevkler, eğlenceler, oyunlar, dünyanın lezzetlerini karşımıza yığmış. Bize

bebeğin ağızına bir parmak bal çalar gibi, onların lezzetini biraz tattırmış.

Kadın karşısında, dünyanın zevki karşısında, mevki karşısında dayanamıyor. Veyahut kâfirlerin bile ideolojik hücumları var. O ideolojik, fikrî hücumların karşısında dayanamıyor. Müslümanlar sersemlemiş. Asıl davasına bağlı değil, candan bağlı değil.

Eh namaz kılıyor.

Bitmez ki! Namaz kılmaktan ibaret değil ki Müslümanlık!

Mecmuada yazmış ki Endülüs hükümdarı, İspanya eskiden müslümanlarındı. Müslümanlar Fransa'ya kadar Pirene dağlarını aşmışlardı da Fransa'ya girmişlerdi. İspanya tamamen müslüman diyarıydı ya, o zaman Üçüncü Hişam -oranın halifesi- genç, alim, bilgili, takvâ ehli bir kimseymiş.

Evlenecek; nasıl bir kimse aramış?

“Hâfız-ı kelâmullah olsun, başka bir şey istemem.” demiş.

Hükümdar; “Ben hafız olan bir kızla evleneceğim.” demiş. Güzel olsun demiyor.

Şunu, bunu demiyor. Kimin hafız kızı varsa akşamleyin kapısının önüne bir fener assın.

Kurtuba şehrinde akşamleyin sarayın adamları dolaşmışlar. 760 tane evde kandil asılı, fener asılı. Bir küçük şehirde hükümdarla evlenecek yaşta, 760 tane genç kız, hafız... Çok büyük bir rakam.

Başa çıkamamışlar, demişler ki;

“Biraz zorlaştıralım bu işi.”

Bir şart daha koymuşlar. Demişler ki;

“Çok oldu. Seçme zor olacak, ikinci bir şart koyuyoruz. İmam Mâlik’in -hani Mâlikî mezhebinden ya onlar, mezheplerinin imamı bir kitap yazmış, Muvatta isminde- Muvatta isimli hadis kitabını da ezbere bilecek namzet.”

Hem Kur’an’ı ezbere bilecek hem de o hadis kitabını, hukuk kitabını, fıkıh kitabını ezbere bilecek, iki şart var. O da büyük bir hadis kitabı.

“Kim bu şartlara sahipse onlar assın feneri.”

Bu sefer de geceleyin yine dolaşmışlar. 500 tane evin kapısında yine fener asılı çıkmış. Güzel, çok mühim rakamlar bunlar. Demek ki Kurtuba gibi bir şehirde, gelinlik kızlardan 500 tanesi hem Kur'an'ı ezbere biliyor hem İmam Mâlik'in hadis ve fıkıh kitabını ezbere biliyor, çok güzel. Ama Endülüs yine elden çıktı.

Endülüs neden elden çıktı? Biz Balkanlar'dan niye geri çekildik? Kırım niye müslüman diyarıyken Rusların eline geçti? Kafkasya tarih boyunca müslümanken niye bu duruma düştü? Türkistan hep Türkler'in malıyken niye Ruslar'ın eline geçti?

Müslümanlık bir bütün. Bir emri tutup bir emri tutmazsan olmaz.

Namaz kıl, oruç tut, cihadı bırak, olur mu?
Olmaz.

Cihadı da yapacağız, hem cihadı yapacağız hem namazı kılacağız, hem orucu tutacağız hem ticaretimizi yapacağız, her taraftan dört başı mâmur yürüyecek Müslümanlık. Eğer cihat etmezsek, eğer kâfirlerin silahı kadar silah hazırlamazsak, onlar bir tank yapıyorsa biz ondan üstün tank

yapmazsak, onlar ses hızından hızlı giden uçak yapıyorsa, biz ondan daha hızlı giden daha üstün bir uçağı yapamazsak dinen mesulüz. Dünya bakımından değil dinen mesulüz. İşte onu ihmal ettiğimiz için bu duruma düştük.

Dünya üzerinde ne kadar müslüman var?

Dünya nüfusunun dördte biri müslüman. 900 milyon diyorlar, bir milyar diyorlar, belki sayılsa daha fazla.

Bu kadar insan niye böyle, her yerde mağdur, eziliyor?

İyi müslüman değil de ondan. İslâm'ı tam tatbik etmiyor da ondan. İslâm'ın yarısını tatbik ediyor yarısını etmiyor.

Bizim memleketin yüzde doksan dokuzu müslümanmış.

Kim inanır?

Gez bakalım şehri... Hadi şehri bıraktık, şu caminin içindeki insanları bir ele bakalım, imtihandan geçir. Çok zor imtihanı kazanmak. İmtihana geldi mi iş çok şeyler çıkar. İslâm'ı bilmez, âdâbı bilmez, takvâyı bilmez, Allah'ın rızası, gazabı nerede bilmez. Filanca işte fazla para var, ama haram, koşar oraya gider.

Camiye gelir, gider en müstehcen gazeteleri alır okur.

Haram, nasıl bakarsın o resimlere, nasıl alırsın onu eve?! Cahillik yaygındır, İslâm'ı tam bilmedikleri için biz zayıf duruma düşmüştük.

Fatih İstanbul'u aldı. Tarih kitapları yazmış. Ebû Eyyûb el-Ensârî hazretleri buralarda bir yerlerde gömülü, yok, belli değil. Akşemseddin hazretlerine;

“Yeri neresidir hocam?” diyor, demiş ki;
“Şurasıdır.”

Biraz oyalamış başka yerleri gezdirmiş. Fatih kendisi o yeri belliyor ama işareti değiştirmiş, başka bir yere koymuş. Meraklı insan. Ondan sonra;

“Hocam, iz kalmamış bir daha göster bakalım. Şurası mıydı?” demiş.

Yanlış yer gösteriyor.

“Hayır, orası değil, şurası.” diyor tekrar.

O değiştirdiği yeri biliyor, “Hayır, şurası!” diyor.

Bir kaç defa böyle denedikten sonra orayı kazmışlar, kitâbesi çıkmış. Kabri çıkmış.

Ondan sonra Osmanlılar üstüne cami yapmışlar. Beldenin medâr-ı iftihârıdır. Sahabe-i kirâm, Peygamber Efendimiz'in akrabası oluyor. Dayı, anne tarafından dayılarından olmuş oluyor. Peygamber Efendimiz'in mihmandarı, sancaktarı olmuş oluyor.

Bir beldede sahabe-i kirâm varsa, o, beldenin cennete gideceklerin önderidir. Arkasına öteki beldenin ahâlisini takar, o önde öyle gider.

O, İstanbul'un medâr-ı iftihârı.

İşte öyle cihat etmişler, öyle çalışmışlar.

Bu candan geçmeyince bu İslâm yükselmez.

İnsanın içinde cihat aşkı olmayınca, şehit olmak şevki olmayınca, insan münâfıklıktan bir çeşit üzere ölür.

“Aman ne şiş yansın ne kebab yansın, ne rahatım bozulsun ne ticaretim, dükkânım da çalışsın, yazın da köşke gidebileyim. Deniz kenarında da, deniz banyosu çok şifalı hocam. İşte denizde böyle kebab gibi kavrulursan, güneşin altında kışın nezle olmazsın hocam...”

Cehennemde ateşinde bir de kebab olmak var! Ne tatilinden, ne plajından, ne köşkünden, ne ticaretinden, ne alışkanlıklarından vazgeçer...

Olmaz!

Can sevmek ile müyesser olmaz cânân

Yâ bundan ümîd yâ tama' andan kes.

“Can sevmekle sevgili eve girmez. Ya candan ümidini keseceksin, ya sevgiliden. Eğer o yolu sevmişsen, can da gidecek mal da gidecek. Hepsi feda olacak.” diyecek kâmil müslüman.

İslâm öyle müslümanların omzunda yükseldi. Öyle müslümanların omzunda Avrupa'ya kadar gitti. Bu Anadolu'ya geldi. Bu Anadolu başka bir diyardı, Bizanslılar'ın idi. Bizim dedelerimiz aldı. Biz de o imanı bıraktığımız için geriliyoruz. Gerileyecek, gerileyecek, gerileyecek, ne olacak bilmiyoruz...

Allah bize imtihanımızı başarmak nasip etsin. Bu kötü durumdan kurtarsın. Cihat ehli olalım.

“O zaman ben gideyim silah alayım, makine kimyadan dokuz milimetrelık ruhsatlı bir tabanca alayım, av tüfeği alayım.”

Ne yaparsan yap. Cihat sadece silahla değil. Dille de olur. İslâm’ı yaymak için çalışacaksın, ter dökeceksin. Çalışmanın her çeşidiyle de olur. Ailesiyle de cihat olur... Hanıma karşı, çoluk çocuğuna karşı, konu komşuya karşı İslâm’ı tanıtacak, uğraşacaksın.

Canlılık emaresi büyümehtir.

Eğer bizim Türkiye’de İslâm büyüyorsa... İslâm canlı, büyümüyor, aynı kalıyor; demek ki uyuşuk, demek ki öldü.

Büyümüyor, hiç kıpırtı, emare yok.

“Bizim ailede eski hamam eski tas.”

Demek ki hayat yok senin ailende.

“Hocam! Bizim eskiden iyiydi. Ah, ah ailenin hâli. Bu yeniler yetişti, evin hâli berbat. Televizyon, çalgı, türkü, eğlence; namaz yok, niyaz yok. Sabahleyin hiç ışıklar yanmaz. Horul horul millet leş gibi yatar.”

Hayat yok, ölmüş.

Pırıl pırıl olacak, değişecek. İslâm'ın geldiği yerde bir hareket, bir değişiklik başlayacak. Çocuklar değişecek...

Almanya'da bizim bir kardeşimiz vardı. Çocuğunu mecburi Alman mektebine göndermiş. Onlar da çocukları alıp kiliseye götürüyorlar. Bizim bu Türk işçisinin çocuğunu da götürmüşler. Şöyle bacak kadar çocuk, ufacık tefecik bir şey... Ellerini hıristiyan usulü yaptırıp dua ettiriyorlar. Bizim küçük çocuk bir dirsek vurmuş yanındaki Alman çocuğuna, "Öyle dua edilmez! böyle edeceksin." demiş bizim usulümüze göre.

Papaz gelmiş, bakmış hem bu müslüman çocuk hem de öteki Alman çocuk kendi babasından gördüğü gibi böyle dua ediyor. "Öteki çocukları da müslümanlaştırıyor." diye sonunda onu götürmemek zorunda kalmış. Küçücük çocuk ama ihlâslı. Bak küçücük çocuk, nasıl da ötekilere de tesir ediyor.

"Böyle olmaz! Öyle ibadet edilmez." demiş, daha neler söylediye...

Hocası bir şey söylese, o üç şey söylüyormuş. Hocası bir telkin yapmak istiyor,

ocuk kalkıp kaç Şey söylüyormuş, susturuyormuŐ. Baba iyi yetiŐtirmiŐ.

Allah evlatlarımızı öyle iyi yetiŐtirmek nasip etsin. İslmiyet canlı olsun. Böyle pırıl pırıl parlasın evimizde.

[Mehmed Zahid] Hocamız rahmetullahi aleyh söylerdi;

“Ben camiye giderken bakardım, bir fakir arabacı vardı, daha seher vaktinde evinin ıŐıkları pırıl pırıl yanıyor. Bütün ev halkı ayakta.” derdi.

Ha işte o ev canlı.

Camiye giderken ıŐık yok, camiden gelirken ıŐık yok, saat 10’a doğru bir kıpırtı başlar, perdeler açılmaya başlar. l... O evdekilerin hepsi l.

İŞte orada da cihat olur. Türkiye’de de olur, Türkiye’nin dıŐında da olur, Avrupa’da olur, Amerika’da da olur.

Şimdi o adamlar hıristiyan yapmak için bize misyoner gönderiyorlar. Biz de Avrupa’ya, Amerika’ya kalkar gideriz, İslâm’ı öğretiriz.

Bizim Pakistanlı kardeşlerimizden bir grup Washington'a gitmiş. Başlamışlar camide konuşmaya, hoparlörü de dışarıya vermişler. Oradan bir Amerikalı mühendis geçerken dinlemiş. Hıristiyanlık, Müslümanlık, Hz. İsa, bilmem daha ne sözler... Durmuş, bakmış enteresan bir mevzu, yanaşmış... Bakmış dışarıdan dinlemek olmayacak, içeri girmiş. Zaten kapılar açık, konferans veriliyor. Dinlemiş, dinlemiş...

Konuşmacılar o kadar güzel şeyler söylemişler ki Amerikalı mühendis;

“Doğru söylüyorsunuz, haklısınız, ben de o zaman sizin gibi düşünüyorum, müslüman olmaya karar verdim.” demiş.

“Ne yapmam lazım?”

“Kelime-i şehâdet getireceksin.”

Eşhedü enlâ ilâhe illallah ve eşhedü enne Muhammeden abduhû ve resûluhu.

“Ondan sonra üstünde cünüplük filan varsa gusül abdesti alırsın.”

“Siz kelime-i şehadetle benim kalbimi yıkadınız, ben de eve gideyim vücudumu yıkayayım.” demiş.

Gitmiş, yıkamış, gusül abdesti almış, gelmiş.

“Tamam, müslüman oldun.”

“Ne yapacağım?”

Sakal bırakmış, Pakistanlılar gibi giyinmiş onların yanına katılmış. Onlarla beraber o şehir bu şehir dolaşıp Amerika’da İslâm’ı tebliğ etmişler.

Ondan sonra kalkmışlar Ortadoğu’ya gelmişler. Lübnan, Kuveyt, Katar, Bahreyn, Suudi Arabistan, Irak, İran dolaşmışlar. Hac mevsimi gelmiş. Amerikalı o ötekilerle beraber hac etmiş. Pakistan’a, Oradan Hindistan’a geçmiş. Herkes büyük camide toplanmış. 80-90 bin kişi toplanıyormuş. Dünyanın her yerinden gelen insanlar toplanıyormuş. Herkese de söz veriyorlarmış.

Günlerce sürüyormuş. Orada herkes yiyeceğini, çayını, çaydanlığını alıp geliyormuş. Hava müsait, örtüsünü yayıyormuş, günlerce tatlı tatlı hatıralar anlatılıyormuş. Toplantılar sürüyormuş. Amerikalı’ya da sıra gelmiş. Demiş ki;

“Ey Pakistanlılar! Allah sizlerden razı olsun. İslâm’ı tebliğ etmek için Amerika’ya kadar geldiniz. Beni müslüman ettiniz. Size minnettarım. Benim ebedî hayatımı kurtardınız. Hak yolu öğrettiniz. Sizlere çok teşekkür ederim. Ama âhirette yine iki elim iki yakanızda olacak.”

Şaşırılmışlar, hem teşekkür ediyor hem yakamızı bırakmıyor.

“Evet, neden dört sene önce gelmediniz? Dört sene önce gelseydimiz, o zaman benim anam sağdı. Pis bir batıl akide üzere öldü. Onun hesabını sizden soracağım.” demiş.

“On sene önce gelseydimiz, o zaman da babam sağdı, bu bilgiler bana gelseydi onları da ikna ederdim. Onun da hesabını soracağım.” demiş.

Durduğumuz yerden ne veballer alıyoruz...
Çalışacağız.

Bizim kardeşlerimiz Almanya’ya para kazanmaya gittiler, eğer müslüman değilse orada para kazanmak ne... Paralarını birahanelerde harcadılar. Halbuki güzel ahlâkla, âdâbla İslâm’ı tebliğe gitseydik,

Almanlar'ın çoğu müslüman olmaya hazırmış, öyle diyorlar.

“Kitaplardaki okudukları Osmanlılar geliyor.” diye ilk önce çok heves etmişler.

Sonra bakmışlar ki ayyaş, kalleş, her şeyi çarpık, eğri büğrü insanlar. “Ooo...” demişler, bırakmışlar. Bunların kötü halleri onların müslüman olmasına da mâni oldu.

Onun için hem cihat edeceğiz, çalışacağız; hem ilim sahibi olacağız.

İlim sahibinin de mertebesi peygamberlerin mertebesine yakın oluyor. Bu hadisi hiç unutmayın!

İnsanların, peygamberlerin derecesine en yakın olanları cihat ehlidir, ilim ehlidir. Çünkü cihat ehli, peygamberlerin getirmiş olduğu hakikatler uğrunda çarpışıyorlar; ilim ehli de peygamberlerin getirmiş olduğu hakikatleri yeryüzüne yayıyorlar. Hepimiz ilim ehli, cihat ehli olmaya çalışacağız. Gücümüzün yettiğince evimizde, semtimizde çalışacağız. Şu Türkiye'nin, mahallelerimizin çehresi değişecek. Ev ev tanıdığımız insanlara gideceğiz, İslâm'ı tebliğ edeceğiz.

“Kardeşim yaptığın doğru değil, uyan! Uyuyorsun, bak bu halde gidersen halin harap olur.” diyeceğiz.

c. Kul'un Allah En Yakın Olduğu Zaman Secdedir

Gelelim öbür hadîs-i şerîfe;

Akrabu mâ yekûnu'l-abdu minellâhi teâlâ izâ kâne sâciden.

Hız. Âişe validemizden ve İbn Mes'ud radiyallâhu anhumâ'dan rivayet edilmiş.

İnsanın Allah'a en en yakın olduğu zaman ne zamandır?

Kulun Allahu Teâlâ hazretlerine en yakın olduğu zaman secdede olduğu zamandır. Secde ediyoruz ya, işte o zaman Allahu Teâlâ hazretlerine en yakın haldeyiz.

Neden?

O secdenin bir derin mânası var da onun için. Çünkü bizim bu başımız kimsenin önünde eğilmezdi. Hele ben bu yüzümüzü topraklara mı koyardım ama Rabbimin huzurundayım.

“Yâ Rabbi! Ben senin kulunum, kölenim, her şeyim senden, senin dergâh-ı izzetinde,

huzûr-u âlinde bak en kıymetli, âzam olan alnımı, şerefimi temsil eden yüzümü toprağa koyuyorum, yere koyuyorum.”

Tevazuun zirvesi oluyor. Evet yere eğilmiş ama;

Men tevâdaa rafeahullah.

O secde hâli insanın en yüksek hâli oluyor. Kulun Allah’a en yüksek hâli, en yakın hâli oluyor. Onun için secdeye dikkat edeceğiz.

Ne yapacağız?

Secdede çok dua edin. Dua ederken secde edin, öyle dua edin. İnsanın en yakın hâlidir. Secdeye yatarsınız;

“Aman yâ Rabbi, aman yâ Rabbi, aman yâ Rabbi!..”

Ne diyecekseniz, ne isteyeceksiniz gözyaşıyla secdede isteyin.

Nitekim hadîs-i şerîfin bazısında o rivayet de var. Tavsiye etmiş Peygamber Efendimiz;

Recae fîhi rivayetin fe’ctehidu fîhi fi’d-
dua.

Madem ki kul secdeyken rabbine en yakın oluyor, “o halde gayret edin, secdede duaya cehdedin.” diyor.

Namazdayken secdede ne diyeceğimiz bellidir. Namazdan sonra, sâir zaman secdeye kapanırsınız, orada çalışırsınız, cehdedersiniz, Mevlâ’dan hayırları isterseniz...

İnsanın kendisine istediği ya verilir ya verilmez. Ama kardeşine istediğini, Allah verecek, vaat etmiş. Onun için hem kendinize isteyin hem yakınlarınıza, kardeşlerinize isteyin. Kardeşin kardeşe gıyabında yaptığı dua reddolmaz.

Siz bizi duada unutmayın. Biz sizi unutmayalım, inşaallah.

d. Allah'ın Kula En Yakın Olduğu Zaman Gecenin Sonudur

Akrabu mâ yekûnu'r-rabbu mine'l-abdi fî cevfi'l-leyli'l-âhiri fe-ini'steta'te en tekûne mimmen yezkurullâhe fî tilke's-sâati fekün.

Bu hadîs-i şerîfi Tirmizî rivayet etmiş. Hasen ve sahih demiştir. Ebû Ümâme hazretlerinden ve Amr b. Abese'den rivayet edilmiş.

Peygamber Efendimiz bu hadîs-i şerîfnde buyurmuş ki;

“Rab Teâlâ’nın, Allahu Teâlâ’nın, Rabbimizin kula en yakın olduğu zaman gecenin son içidir.”

Gecenin içinde son zamanıdır. Gecenin son kısmıdır. Cevfi’l-leyl “Gecenin içi” demek, cevfi’l-leyli’l-âhir “gecenin içinin son kısımları.”

Neresi oluyor bu?

İmsak saatine yakın kısmı oluyor.

Gecenin başlangıcı ne zamandır?

Şimdi liseli, ortaokullu talebeye sorsak;

“Güneş battığı zaman gece başlar.” der. “Güneş doğduğu zaman gece biter.” diye düşünür. Öyle değil.

Bizim İslâm şeriatinde gecenin bittiği saat ne zaman?

İmsak kesildiği zaman. Daha biraz karanlık olsun, karanlık ama Doğu’dan aydınlanmaya başladı ufuk, fecir attı. İşte ondan sonra hiye hattâ matlai’l-fecr diye geçiyor ya Kadir sûresinde, hiye hattâ matlail fecr. “Bütün bu

hayırlar bereketler Kadir gecesinin doğuşuna kadardır.” diye bildiriyor.

İşte gecenin son kısmı o sahur vaktidir.

İmsak kaçta oluyor?

Beşi yirmi dört geçse imsak kesiliyor. Tamam, gece o zaman bitiyor. Demek ki gecenin içinin son kısımları neresi oluyor?

Demek ki dört oluyor.

Bu vakitte Rab kula yakın olur diyor.

Rabbin, Allahu Teâlâ hazretlerinin kula yakın olduğu zaman. Bundan ne murad edilmiş, bu sözden ne kastediliyor? Allah her yerde hâzır ve nâzır değil mi?

Âmennâ ve saddaknâ.

Âyetiyle sabit;

Ve hüve maaküm eyne mâ küntüm. “Her yerde olursanız olun Allah sizinledir.”

Fe-eynemâ tuvellû fe-semme vechullâh. “Yönünüzü nereye dönseniz Rabbınızın vechi oradadır.”

Her zaman her yerde hâzır ve nâzır.

Peki hadîs-i şerîfte niye böyle dedi?

Duaya icabet, sizin dualarınızı kabul etmesi bakımından en uygun saat demek.

İnsanın dua edip de duasını Rabbının kabul etmesine, kabulün en uygun olduğu, çok muhtemel olduğu zaman demek.

Fe-ini'steta'te en tekûne mimmen yezkurullâhe fî tilke's-sâati. "Bu saatte, bu vakitlerde Allah'ı zikredicilerden olmaya gücün yeterse fe-kün Allah'ı zikredicilerden ol."

Demek ki eğer ben Allah'ın sevabını isteyen, dualarımın kabulünü isteyen, Allah'ın beni sevmesini isteyen bir kimseysem, programımı nasıl yapacağım?

Programımı gecenin son bölümünde uyanık olmak tarzında yapacağım. Gecenin son bölümünde erkenden kalkarsam uykum yetmez.

"Erken yat, erken yatsana. Televizyon var, program var, bilmem uzay yolu var, bilmem şu program..."

Dünya ile âhîret bir arada olmaz ki... Ya keyfi zevki tercih edeceksin, ya da sevabı.

Allah, insanı hep keyiflere zıt şeylerle imtihan eder.

“Keyfinden, zevkinden, nefsinden bakalım ne kadar fedakârlık yapacak bu kulum?” diye öyle imtihan eder.

Sen yatsı namazını kıldın mı, git yat. Hemen yat.

Yatsıyı kıldın, eve git yat.

Ondan sonra zaten dört oldu mu, uykunu alırsın, rahat kalkarsın.

Ayakta dolaşman, gezmen, eğlenmen 12’ye kadar, 1’e kadar, 2’ye kadar giderse; 2’de yattığın zaman, değil dört buçukta, beşte kalkıp da bu güzel vakitlerden istifade etmek, sabah namazına bile kalkamazsın. Sabah namazı da gider, güneş de üstüne doğar. Saat sekiz de olur, dokuz da olur, on da olur. Gözlerin çapaklanır. Hâlin bir acayip olur. Kalkamazsın.

Neden?

Şeytan senin kulağına işedi.

Öyle mânevî şey oluyor, öyle bildiriliyor. Senin âzâlarına düğüm bağladı. Gözün ondan

açılmıyor, kulağın ondan çalışmıyor. Ne zili duyarsın, ne ezanı duyarsın, ne başka şeyi duyarsın.

Onun için geceleyin erkence yatacaksın, abdestli yatacaksın. Dörde, dört buçuğa saati kuracaksın. Seher vaktinde kalkacaksın.

Dağlar ile taşlar ile çağırayım Mevlâm seni
Seherlerde kuşlar ile çağırayım Mevlâm seni.

Deryalarda mâhi ile sahralarda âhu ile
Derviş olup “Yâ Hû” ile çağırayım Mevlâm seni.

Derdi ökküş Eyyûb ile gözü yaşlı Yakûb ile
Ol Muhammed Mahmud ile çağırayım Mevlâm seni.

Nasıl şevkle şey yapmış.

Bu seher vakitleri âşıkların uyanık oldukları zamandır. O zaman bir mânevî pazar kurulur. Bir alışveriş, bir mânevî ticaret, bir güzel hâl. Sen sabahleyin kalkıyorsun, Adam kalkmış kağıtlar, çöpler, kasalar, pazar yeri bomboş.

Neden?

Geç kaldın hemşerim. Pazar kuruldu, alınanlar alındı satılanlar satıldı, pazar bitti. Eğer pazarın geçmesini istemiyorsan, saatini oruca kalkacakmış gibi, imsak vaktine, sahur vaktine göre ayarlayıp kalkacaksın. İşte o zaman açacaksın ellerini, Allah'a dua edeceksin.

Estağfirullah diyeceksin.

Ve'l mustağfirîne bil-eshâr.

Eline tesbihi alacaksın, Allah diyeceksin, lâ ilâhe illallah diyeceksin. Boynunu bükeceksin, seccadeye oturacaksın, inci gibi yaşları gözünden dökeceksin;

“Aman yâ Rabbi! Ben çok kötü bir kulum. Yâ Rabbi! Sen bana gece gündüz ikramda bulunuyorsun. Bir türlü adam olmadım. Hep günahlarla vaktim geçiyor. Hep isyanda geçiyor vaktim. Benim hâlim ne olacak, benim bu hastalığımı kim tedavi edecek yâ Rabbi? Ben ne zaman düzeleceğim yâ Rabbi? Ben ne zaman adam olacağım yâ Rabbi? Ben ne zaman senin istediğin gibi has halis, iyi kul olacağım yâ Rabbi? Benim senden gayri çarem yok yâ Rabbi... Bıktım bu nefsin elinden, bu şeytana oyuncak oldum yâ Rabbi! Rezil oldum yâ

Rabbi! Beni bunlardan kurtar.” diyeceğiz. Yalvaracağız. Başka çaresi yok!

İşte hayırların başı o... Nasıl olduğunu anlayamazsın.

“Allah Allah, dün gece öyle kalktım, bugün bir başka hâl, işlerimde bir hayır, bir bereket, kendimde bir güzellik...”

İşte öyle olur. Çünkü her şey Allah'ın elinde. Allahu Teâlâ hazretlerinin rahmet parmaklarındadır. İşler şöyle çeviriverir, döner. Nasıl isterse öyle yapar. Onun için bu, âşıklılığın, Allah'ın has kulu olmanın, sevgili kulu olmanın yoludur, işaretidir. Allah bizi Rabbını seven, Rabbının da sevdiği kul eylesin.

Yuhibbuhum ve yuhibbûnehu sırrına mazhar eylesin.

Fatiha-ı şerîfe mea'l-Besmele...

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

12 Cemâziye'l-Evvel 1405 / 02.02.1985

[Bütün HADİS DERSLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

